

*Nebojujeme ani tak s islamizáci, rovnostárstvom alebo dysgenikou, jako s tým nejhorším ze všech prokletí -
Posledním člověkem*

Autor: Tomáš Lofolofaj

Už bolo napísané, už bolo vykonané, už bolo povedané a ešte aj bude znova všetko raz a mnoho ráz predložené, aby sa prebralo to, čo už bolo prebraté naprieč históriou a naším chápaním času a priestoru. Napriek týmto skutočnostiam sa aj tak stále obťažujeme písať, debatovať a špekulovať rôznymi metódami o hentom či tamtom. Rôzne štýly rétoriky, stylistiky, rôzne úrovne debát, od tých najprimitívnejších po tie najdekadentnejšie, či od tých zmysluplných po tie (zase) najdekadentnejšie. Vo vyšších kruhoch intelektuálneho charakteru sa často používa dialektika filozofického charakteru, ktorej bežný čitateľ či poslucháč nerozumie, ale aj napriek tomu pochybovačne prítakáva. V tých nižších kruhoch - **plebse** - sa jazyk dostáva pod ťažkú paľbu primitivizmu hraničiacu s rozkladom samotného jazyka. Deštrukcia schopnosti vyjadrovania sa aj inou formou ako komentármi na (anti)sociálnych sieťach je dokonaná. Najnižšie dno ľudstva bolo prekonané (zase raz), a to sme si mysleli, že Francúzsku revolúciu už nič neprekoná. Stačila dlhšia okupácia mysle a ducha komunizmom a následná fúzia s jej starším bratom kapitalizmom, aby vzniklo podhubie toho, čo **Tolkien** nazval prostredníctvom Stromobrada - burárum - zlookých, čiernorukých, krivonohých, kamennosrdcích, smradľavobruchých, krvilačných podľudí. A ako ďalej Tolkien poznamenáva, je to dôsledok toho, že sme unáhlený národ. Natol'ko unáhlený, že sa nevieme vysporiadať ani s vlastnou minulosťou a znovu objaviť životodarné tézy polomŕtveho národa.

Kritika národa ako jedného homogénneho organického celku má tiež svoje metódy, úrovne a stupne. Dnes je bežnou praxou, že sme odborníkmi na všetko, absolútne na všetko *ad absurdum* - od jadrovej energetiky, cez Kanta a následne zjazdové lyžovanie, ktoré prebije krátka upútavka na večerné správy. Široký záber - nazývame to všeobecný prehľad - je však

možný iba pre určitú skupinu ľudí. Totižto to kvantum poznatkov (informácií), nekonečného prístupu každého ku všetkému a hlavne sloboda vyjadriť sa ku všetkému s absenciou akejkolvek zodpovednosti za povedané, napísané, teda akokoľvek vyjadrené, robí ľudí otrokmi vlastnej naivity. Túžba byť súčasťou veľkých, či aspoň väčších zmien je typická univerzalistická téza plebsu – buržoázie. Prahnutie po materiálnej zmene je základným hýbateľom týchto más, absentuje duchovno a ak sa aj objavia isté priesaky minulosti, sú väčšinou zdeformované, prispôsobené pre danú mentalitu, nastane pretrhnutie kontinuity s pôvodným duchovnom, teda tradíciou, a jej deformované variácie prispievajú k celkovému rozkladu rádu.

Evola to vystihuje nasledovne: „...situácia je už taká, že aj keby existovala strana či hnutie odlišného typu, vo vykokorených masách by takmer nenašli nasledovníkov, pretože tieto masy nereagujú pozitívne na nikoho iného, okrem toho, kto im ponúka materiálne výhody a sociálne výdobytky.“ Aby bolo dielo dokonané, občan dostane možnosť sa spolupodieľať na zmene a budovaní prostredníctvom volieb, referendum a iných nástrojov na ktoré má „právo“. Spokojný v „deň zmeny“ si hodí svoju obálku do (pohrebnej) urny, aby na druhý deň mohol oplakávať a trúchliť nad svojou stratou legitimacy niečo zmeniť. A tak zase raz unáhle vynesie rozsudky v neprítomnosti súdených a chystá sa na to, ako im to o štyri roky vráti aj s úrokmi. Ach, aký to tragický ľudský údel. Je to tak, ako napísal **Joseph Campbell**, a teda absentuje vedomie záväzku, teda to, čo bolo typické pre autochtónne obyvateľstvo Európy, čo určovalo ich budúcnosť, ďalší vývoj. Vykorenenie tohto imperatívu záväzku, nielen voči naším papierovým partnerom, ale aj na politickej úrovni, má za následok nekonečné obmieňanie vlád spravidla v štvorročných intervaloch. Ako správne postrehol kapitán **Codreanu**, pri takejto frekvencii výmeny politikov nie je priestor na zrealizovanie ich plánov a volebných sľubov, čo ako by boli pre národ prospešné, pretože minimálne rok musia riešiť prehrešky starej vlády, aby mohli započat tie svoje, a prichádza volebný rok, kde sa všetko sústreďuje na ďalšie voľby, teda cirkus s novým predstavením.. V dnešnom svete je slovo cirkus tiež synonymom pre parlamentnú demokraciu. Štyri roky presvedčania a nádejí pre plebs, rozptýliť čo najviac ich už tak zdegenerované pozorovacie schopnosti, teda minimalizovať čo najviac schopnosť vlastnej úvahy. Táto časť cyklu nazývaná demokracia, ktorá sa objavuje v priebehu dejín, s menšími prívlastkami ako liberálna, rovnostárska, kapitalistická, egalitárska, sociálna, ľudová, je ako mor, ktorý zasiahne národy v istej fáze ich dejinnej epochy a prekrúti beh dejín, aj keď z nášho pohľadu ide o bežný cyklický jav našej kozmologickej paradigmy.

A čo náš buržoa, či robotník? Jeho východisko? Alternatíva. Liberalizmus trefne definovalo už veľa autorov, my sme si z toho vytiahli práve tú časť definície, ktorá ho obviňuje aj z toho, že jeho prejav slobody a túžba po slobode nie je nič iné, ako len snaha vymaniť sa zo starých tradičných hodnôt neprijateľných pre nové ekonomické usporiadanie sveta. Voči tejto „staronovej univerzalistickej myšlienke“ sa logicky stavia alternatívny pohľad. Ten je ale, bohužiaľ, vo svojej zhubnej podobe bez akýchkoľvek známkov sebareflexie a namiesto ponorenia sa do hĺbky – extrému, teda extrému ako ho definoval **Guillaume Faye**, a teda že extrémizmus je ísť ku koreňom veci a nie len povrchné nazretie do kalnej vody, deje sa pravý opak. Plytké nazeranie na dejinné okolnosti, účelovo vytrhnuté z kontextu pre „politický biznis“. Žiadna snaha o nadviazanie kontinuity s tradíciou. Čistá matematická vypočítavosť motivovaná ziskom.

Tak sa z alternatívy stáva banda užitočných idiotov s nostalgickými sklonmi za bývalými režimami, ktoré boli „síce zlé“, ale neboli až také zlé, ako nová politická doktrína. Je to až patologický stav, miešaný so schizofréniou a gangrénou celého tela. Tento zhubný nádor svojej doby sa ešte hrdo hlási k tej domnelo uvedomelej vrstve spoločnosti, ktorá neustále prichádza s novými nápadmi ako zlepšiť svoje životy a dáva recepty svojim liberálnym náprotivkom. A tak sa robotník vo svojej jednoduchosti a buržoa vo svojom domnelom nadhľade stávajú súčasťou celku prispievajúcom k rozkladu rádu sveta. Alternatíva sa teda stáva len ďalším nástrojom v rukách globalistických hráčov na uskutočnenie svojich plánov, mení sa len forma, obsah ostáva rovnaký. Treba ale konštatovať, že snaha bola, často aj úprimná a priama, dokonca sa vo viacerých štátoch dostavili aj výsledky, či už na politickom poli, aktivistických hnutiach ale aj vo filozofických kruhoch. Celý proces sa ale dostal do štádia letargie, kde všetky aktuálne témy boli prebraté a zadefinované, teda označené a pomenované. Boli prostriedky, možnosti aj istá forma sily a podpory obyvateľstva, štruktúry mali tisícky členov zapálených pre „našu vec“, nechýbali dokonca ani osobnosti, ktoré mali tú moc posunúť „našu vec“ vyššie. Avšak nestačilo to, súmrak Bohov sa nekonal. **Tomislav Sunić** k tomuto „bodu zlomu“ trefne cituje **Vilfredo Pareta**, ktorý vystihol situáciu nasledovne: „...títo pravoverní, ktorí vykrikujú o zmenách, vedia iba čo a ako zničiť, ale sú plní ilúzií, keď príde na otázku, čím to nahradiť. (...) A keby mali o tom nejakú predstavu, tak by sa mnohých z nich zmocnila hrôza.“ Politickým zoskupeniam hlavne dnešných dní sa tiež dostalo správneho popisu ich zlyhania.

Sunić ďalej konštatuje: „utláčani a slabí budú vždy apelovať na zmysel pre spravodlivosť tých, ktorí sú práve pri moci, avšak vo chvíli, keď sa sami chopia moci, sa stanú práve takými tyranmi ako ich predchodcovia. Navyše ak začne niektorý národ vykazovať príznaky excesívneho humanitárstva, filantropie či žobraní po rovnosti, je to zaručený symptóm smrteľnej choroby. Skôr či neskôr sa objaví iný politický činiteľ, ktorý bude oplývať dostatkom mužnosti a sily k tomu, aby presvedčil masu, že život je možný aj v znamení iného pojatia spravodlivosti.“ Naše alternatívne politické subjekty vyhoreli práve v tejto oblasti. Radikálnosť nahradil kompromis a konsenzus, autotóchnosť nahradil etnomasochizmus smerom na východ, Slovák (Európana) – občana dal do roviny s minoritou. Z radikálnych činov sa stali politicky motivované činy, z kultúrneho vzdelania potencionálnych nasledovateľov sa stali politickí voliči a pozdvihnutie materiálneho stavu sa stalo bezbrehou socialistickou utópiou obviňujúcou zo všetkého (zlého) všetkých. Čin sa zredukoval na politicky konformný oportunizmus, čím sa dalo jasne najavo, že ďalší „muž proti času“ nepovstane a kalijuga, ragnarok či jazdci apokalypsy dokonajú svoje dielo v „pokoji“. Vyfetovaná, prehnitá, vedou nasiaknutá aristokracia západu sa rúca sama do seba vo svojej pacifistickej egalitárskej melanchólii, zatiaľ čo východ so svojimi nevoľníkmi, otvoreným bolševizmom a metapolitikou Zlatej Hordy hľadá opätovné cestičky, tentokrát nie len do srdca Európy, ale až k Atlantiku.

Dá sa teda predpokladať, že na výskyt extrémnych foriem prejavu – akéhokoľvek – treba byť pripravený, nielen fyzicky a materiálne, ale hlavne mentálne, pretože je dosť možné a nanajvýš pravdepodobné, že extrémne budeme musieť konať my. Mentálne uchopenie jedinca vo svete „ruín“ musí byť dokonalé, pretože vieme, že nech sme akejkoľvek typologickej povahy, prirodzenosťou človeka je socializovať sa a vytvárať isté formy pospolitostí. Preto odluka od sociálnych vzťahov, rodiny a samota môže byť prekvapujúci

problém a môže zavážiť v správnom vyhodnotení situácie a jeho následnom riešení. Mentálne nastavenie je preto východiskovým bodom, náš nemenný stred okolo ktorého je všetko premenlivé a dočasné. Ako napísal David Lane: „neexistuje väčšia motivačná sila, než istota, že konáme správne“. 1]

Preto sa stotožňujeme s tým, čo **Pentti Linkola** pomenúva ako tabula rasa, a teda že „nevyhnutnou podmienkou pre rozvoj akéhokoľvek druhu programu je začať s čistým štítom, pretože akákoľvek väzba na daný spoločenský model paralyzuje celý proces myslenia. (...) Model, ktorý v našej spoločnosti prevláda, nepredstavuje žiadny nadradený bod, z ktorého by sme mohli vychádzať.“ Môže sa nám to javiť ako sisyfovská práca, teda že spor „o ten správny dejinný krok (vzad)“ je možné vyriešiť iba určitým spoločenským konsenzom partikulárneho charakteru (vytýčenie hraníc politických ideológií v krajine, zmierenie liberálov a konzervatívcov, vzájomná tolerancia) ako navrhuje **Jahič**, alebo podrobením sa univerzalistickej myšlienke liberálnej demokracie, a teda víťazovi konca dejín podľa **Fukuyamu**.

Linkolova „tabula rasa“ ponúka úzkej skupine ľudí v ruinách sveta inú formu východiska, bez toho, aby musela pristupovať na konsenzus s niekým, kto dlhé roky aplikuje genocídne mechanizmy na autochtónne obyvateľstvo Európy. To nie je na konsenzus, kompromis ani debatu. To je stav vojnový, v ktorom ide o prežitie rasy. S nepriateľom sa nevyjednáva, ale bojuje. Taktiež pokloniť sa pred *homo economicus* a priznať nadvládu liberalizmu je zbabelé, naše pozície a tradíciu si musíme vybojovať naspäť a bojom ich aj udržať stále živé. Tradícia je večná, nemenná, nehybný hybatel', z ktorého vyviera transcendentné poznanie ducha, ktoré prúdi v krvi veľkých Európanov. Oslobodíme svoju myseľ od marxistickej dialektiky, zbavme sa neeurópskych vplyvov v našom myslení, povstaňme proti nízkosti a budujme opäť veľkú Európu.

Poznámka DP

1] **David Lane** je autorom známeho motta **bělošských nacionalistů (14 slov)**, jehož první (nejznámější) verze je inspirovaná citátem z knihy Adolfa Hitlera *Můj boj*, sv. 1 kap. 8 (který má v anglickém překladu 88 slov):

„What we must fight for is to safeguard the existence and reproduction of our race and our people, the sustenance of our children and the purity of our blood, the freedom and independence of the fatherland, so that our people may mature for the fulfillment of the mission allotted it by the creator of the universe. Every thought and every idea, every doctrine and all knowledge, must serve this purpose. And everything must be examined from this point of view and used or rejected according to its utility.“

„To, za co musíme bojovat, je zajištění existence a rozmnožení naší rasy a našeho národa, za výživu jeho dětí a udržení čistoty krve, svobodu a nezávislost naší vlasti, ke kterému náš národ dozrál, k naplnění poslání, které mu bylo přiděleno od

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

stvořitele univerza. Každý nápad a každá myšlenka, každé učení a všechno vědění musí sloužit tomuto účelu. Z tohoto výchozího bodu je také nutno vše prověřit a dle jeho účelnosti pak také přijmout, nebo odmítnout.“